

In de Brakelse regio was er in de 19de en de eerste helft van de 20ste eeuw vrijwel enkel werkgelegenheid in de landbouw. Lokaal waren er enkele grote hoeven, maar er was vooral veel vraag naar werkkrachten op de grote Franse hoeven. Men deed er de 'campagne', te beginnen in het voorjaar met het zaaien, in de zomer en het najaar met de oogsten en sommigen bleven dan nog verder werken in de suikerfabrieken. In de winterperiode viel men zonder inkomen en was men vooral aangewezen op thuiswerk. Velen zaten achter het weefgetouw en anderen maakten klompen of herstelden schoenen. Voor de vrouwen was de zorg voor de kroost zeer belangrijk en er was het een noodzaak om thuis wat bij te verdienen. Met het spinnewiel werd wol gesponnen, kantwerksters maakten mooie kant en naaisters maakten kleren voor de buurt.

De kleermakers

Van oudsher was er in ieder dorp minstens één kleermaker die vooral mannenkledij maakte. Soms was er ook een kledingwinkel aan verbonden. Her en der waren er dan naaisters die vrouwen- en kinderkledij maakten. Dit combineerden ze met hun huishouden om wat bij te verdienen want er was doorgaans maar één kostwinner. Er waren toen ook kleermakerfamilies zoals de familie Van Wambeke in Zegelsem, Elst, Rozebeke en Oudenaarde. Jan-Baptist Van Wambeke werkte zelfs met personeel.

De thuisnaaisters maakten kleding op maat, maar na de Tweede Wereldoorlog ontstonden confectieateliers waar vooral meisjes en vrouwen samengebracht werden om kledingstukken, zoals bijvoorbeeld hemden of sportkledij te maken. Dat was geen thuiswerk maar toch nog werk dicht bij huis. Er waren de confectieateliers van onder meer De Potter, De Bremme, Bertouil, Uittenhove, Goeminne,... Dat gebeurt nu hoofdzakelijk in Iageloonlanden.

Het maken van handschoenen

In het begin van de 20ste eeuw werd lederbewerking zeer belangrijk. De zogenaamde 'wantensnijders' kipten de vormen uit het leder. Wanten en handschoenen zijn niet hetzelfde maar in de volkstaal werd geen onderscheid gemaakt. Ze likten aan het leder om het op de werktafel te kleven zodat ze het konden opspannen. Dat was niet altijd gezond en afhankelijk met welke producten het leder gelooid werd.

De wantenmaaksters naaiden dan de handschoenen. Dat was het werk van vrouwen, in veel gevallen mijnwerkersvrouwen die op die wijze nog iets konden bijverdienen. De zogenaamde "uitgevers" bezorgden het leder aan de snijders en de uitgesneden vormen aan de naaisters. Men kon handschoenen naaien met de hand. Daarvoor werden de gesneden vormen vastgemaakt in een "métier" en dan genaaid. Met een specifieke naaimachine ging dat veel sneller en na WO II beschikten de meeste thuiswerksters over een dergelijke machine.

De "uitgevers" namen het afgewerkte product terug en betaalden de thuiswerkers. Belangrijke uitgevers waren onder meer D'Haeyer en Broodcoorens in Nederbrakel, Rigaux en Van Audenhaege in Michelbeke en ook in het klooster van de zusters in Sint-Maria-Oudenhove was er een zogenaamd 'wantenkot'. In de jaren 1960-1970 werden ateliers opgericht waar de wantensnijders in loondienst werken. Dat was onder meer het geval bij Germain D'haeyer in de Kerkhofstraat en bij Rigaux in de Lepelstraat. Sociaal was dat wel een verbetering. Inmiddels zijn die ateliers ook naar Iageloonlanden verhuisd. De wantenmaaksters zijn nu ook geschiedenis.

Na de coronacrisis werd thuiswerk opnieuw zeer populair maar de moderne vorm van thuiswerk is in niets te vergelijken met vroeger want nu zijn de thuiswerkers in loondienst.